

Fe + Caritat = Missió

Aquesta imatge parla

mostra l'exemple de «El miracle de Mao», que podeu visualitzar a través de la imatge del cartell, que parla.

Avui se celebra el diumenge mundial de les missions, DOMUND, sota el lema expressat en el cartell. Vol significar que no és legítim separar, i menys oposar, fe i caritat, dues virtuts teològiques íntimament unides. La contemplació i l'acció estan cridades a coexistir i integrar-se. L'acollida salvífica de Déu, la seva gràcia, el seu perdó, per la fe, ha d'orientar i promoure les obres de la caritat. I la major obra de caritat, que neix de la fe, és l'evangelització: l'anunci de l'Evangeli esdevé una intervenció d'ajuda al proïsme, justícia per als més pobres, possibilitat d'instrucció i assistència mèdica en llocs remots, entre d'altres implicacions socials. Enguany, la campanya del Domund ens

EDITORIAL

Les declaracions del papa Francesc

Dues declaracions del papa Francesc han estat notícia recentment: les que ha fet al P. Antonio Spadaro, director de *La Civiltà Cattolica*, i les que ha fet a Eugenio Scalfari, fundador i durant molts anys director del diari italià *La Repubblica*. Totes dues entrevistes impressionen pel diàleg obert i amigable del Sant Pare amb els seus entrevistadors. Un diàleg en un clima de senzillesa i franquesa.

Aquestes dues entrevistes donen unes claus per entendre per on es desenvoluparà el pontificat del nou Sant Pare, la qual cosa explica el relleu que hi han donat els mitjans de comunicació.

El papa Francesc —com ja havia dit abans d'aquestes declaracions— vol una Església missionera i pobra. No li fa por que els cristians esdevinguin una minoria en el món, perquè sovint les minories són les que aporten una força de transformació. Això ja ho havia dit Benet XVI. Però Francesc vol, sobretot, que els cristians siguin ferment, que siguin un llevat en el món d'avui. Vol que l'Es-

glésia catòlica del present i de l'immediat futur tingui un esperit missioner i obert, que dialogui amb la cultura actual i doni testimoni de Jesucrist i del seu Evangeli. No vol fer proselitisme, entès com una coacció a la consciència de les persones, que seria una ofensa a la seva llibertat i a la seva consciència. Però també confia en la força d'atracció del testimoni, és a dir, d'una vida coherent amb l'Evangeli.

Francesc vol una Església profundament solidària amb el món —amb els joves, els ancians, amb les dones...—, seguint l'esperit del Concili Vaticà II, i en concret del document titulat *Gaudium et Spes*, que comença amb aquestes paraules: «Les joies i esperances, les tristesses i les angoixes dels homes d'avui, dels pobres sobretot i de tots els qui sofreixen, són també les joies i les esperances, les tristesses i les angoixes dels deixebles del Crist.»

Aquesta és la línia d'un pontificat que està suscitant un gran interès i moltes esperances.

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: la missió d'anunciar-la

Aquest any la jornada del *Domund* posa davant els nostres ulls una curiosa fórmula: fe + amor = missió. El seu missatge és senzill i oportú. L'anunci i propagació de la fe cristiana prové d'una fe que es viu amb amor.

Després del que anem meditant i compartint aquest any sobre la fe, més d'un, en sentir aquesta afirmació, podria formular algunes preguntes, com ara aquesta: és possible creure sense estimar, dir que es té fe sense viure la caritat?

Fins ara tenim clar que la fe i l'amor no són dues virtuts o forces paral·leles, que s'afegeixen o se sumen l'una a l'altra, sinó que es viuen perfectament unides. Millor dit, l'amor està ja en l'acte de creure: és com una llum interna que desperta ulls i oïdes en el cor, una força que mou a la confiança, una disposició a lliurar-se a algú que ha «seduït» amb indicis i signes. D'altra banda, ningú que digui que estima, podrà negar que el seu amor inclou un acte de fe en la persona estimada... En definitiva, la resposta a la pregunta és clara: no es pot creure sense estimar; semblaria, doncs, que en la fórmula del *Domund* els dos sumands són el mateix.

Però, malgrat tot, aquesta fórmula té raó i és oportuna. En rellegir el missatge del papa Francesc per a la campanya d'aquest any, descobrim, un cop més, una preocupació constant dels dos últims papes sempre que emprenen la qüestió de la nova evangelització. En aquest missatge, citant Benet XVI, recorda que «l'impuls missioner és un senyal clar de la maduresa d'una comunitat cristiana» i que «l'Església autènticament eucarística és una Església missionera». Si els papes consideren que convé dir això, és perquè de fet hi ha una forma de viure la fe que fa difícil o impossible la missió.

El que ens ha de preocupar és aquesta manera de viure la fe tancada, marcada únicament per la preocupació del propi món, de vegades constantment problematitzada, altres vegades centrada a trobar tranquil·litat, reduïda als propis pensaments, temorenc, amagada, refugiada en un petit cercle d'una intimitat, que podria ser personal o compartida en grup... És una manera de viure la fe que no s'expandeix, per més que es vulgui anunciar, perquè no pot encomanar entusiasme.

La missió, tota forma d'evangelització, només pot brotar del goig per creure i de l'entusiasme per transmetre aquesta fe. És molt diferent del que anomenem proselitisme. Aquest només busca guanyar adeptes a la pròpia causa i fa tot el que està al seu abast per aconseguir el seu objectiu. Mentre que l'evangelització i la missió encomanen l'alegria mitjançant un anunci, una proposta, que interpel·la la llibertat de l'altre. La missió s'alimenta, es manté viva i neix de l'amor.

—Perquè creure en Crist és estimar-lo.

—Perquè parlar de Crist i anunciar-lo és expansió d'amor.

—Perquè la missió és estimar l'altre com Crist l'estima.

I l'amor que Crist professa a tota criatura és com la resplendor de la veritat que, tot il·luminant, dona escalf, goig i força per viure.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

▶ CARLES TORNER

Poesia i fe

L'escriptor Carles Torner, director de la revista *Qüestions de Vida Cristiana* i professor de la Facultat de Comunicació Blanquerna (URL), ha participat aquest estiu al Festival del Llibre d'Edimburg —on va presentar poemes seus traduïts en l'antologia *Six Catalan Poets*— i també en un intercanvi poètic a Eslovènia. La seva poesia està lligada a la fe.

De quina manera l'experiència internacional d'Església que va tenir en el passat l'acompanya en aquests intercanvis de poesia?

La visita a Eslovènia m'ha fet reviure moltes coses. Allí vaig participar a la meva primera trobada internacional amb el MUEC: ens vam reunir estudiants catòlics d'arreu d'Europa a l'abadia cistercenca de Stična, el 1985. A Eslovènia, llavors dins Iugoslàvia, podien viatjar-hi estudiants de les dues Europes i hi vaig conèixer la lluita dels cristians sota els règims comunistes.

I després hi va tornar...

Sí, hi vaig tornar com a president del MIEC, el 1989, quan Solidarnosc ja havia guanyat les eleccions i estàvem tots de festa, tot i que encara faltaven mesos perquè caigués el mur de Berlín. I anys més tard, durant la guerra de Bòsnia, vaig tornar a Eslovènia en missions del PEN per ajudar els escriptors víctimes de la guerra.

Com l'ajuda a créixer en la fe, la poesia?

Llegir Carner, Ribera, Maragall, Espriu, Marçal (o Emily Dickinson, sant Joan de la Creu...) és per a mi inseparable de la recerca espiritual. Em donen ales. Les figures bíbliques de sobte se't fan vives en el present: per això tinc poemes sobre el gest d'Abraham d'abaixar el punyal, sobre les entranyes de Maria i Elisabet, sobre el mutisme de Zacaries...

Òscar Bardají i Martí

JESÚS DE NATZARET

La resurrecció de Jesús, fonament de la fe

«**P**erò si Crist no ha ressuscitat, llavors la nostra predicació és buida i la vostra fe no té sentit. A més, nosaltres resultem falsos testimonis de Déu, perquè contra Déu hem testimoniats que ell ha ressuscitat el Crist» (1Co 15,14s). Amb aquestes paraules, sant Pau posa dràsticament en relleu quina importància té per al missatge cristià en el seu conjunt la fe en la resurrecció de Jesucrist: n'és el fonament.

La fe cristiana s'aguanta o cau amb la veritat del testimoni segons el qual Crist va ressuscitar d'entre els morts. Si això s'elimina, es poden, certament, recollir de la tradició cristiana encara una sèrie d'idees notables sobre Déu i sobre l'home, sobre l'ésser de l'home i sobre el seu haver de ser —una mena de concepció religiosa del món—, però la fe cristiana és morta.

Tan sols si Jesús va ressuscitar succeï una cosa verament nova que canvia el món i la situació de l'home. Llavors ell, Jesús, esdevé el criteri del qual ens podem fiar. Perquè llavors Déu s'ha manifestat de debò.

Per això, en la nostra recerca sobre la figura de Jesús, la resurrecció és el punt decisiu. Si Jesús va existir solament en el passat o si, en canvi, existeix també en el present —això depèn de la resurrecció. En el sí o no a aquesta pregunta, hom no es pronuncia sobre un esdeveniment individual al costat d'altres, sinó sobre la figura de Jesús com a tal.

Joseph Ratzinger-Benedict XVI

(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

HECHOS DE VIDA

«Haz bien y no mires a quien»

Un adolescente que vendia mercaderies de limpieza de casa en casa tenia hambre. En la próxima casa pediría un pedazo de pan. Pero sus nervios le traicionaron. Le abrió la puerta una encantadora mujer joven. En vez de pan, pidió un vaso de agua. Y ella pensó que sería mejor un gran vaso de leche. Al decirle qué le debía, contestó:

—«Nada. Mi madre nos enseñó que no aceptaríamos nada por pequeñas acciones». El chico dijo: «Se lo agradezco de todo corazón.»

Años después, la mujer enfermó. Fue enviada a un gran hospital. Se requirió la presencia de un especialista, el Dr. Howard Kelly. Al verla, la reconoció de inmediato, pero no dijo nada. Investigó su caso y encontró la solución para su salud.

El doctor Kelly pidió a la administración del hospital la factura. La pagó y la mandó a la habitación de la paciente. Ella, temiendo que no tendría el dinero suficiente, la abrió. Al final de la factura había unas letras que decían:

—«Pagado. Hace muchos años usted la pagó con “un vaso grande de leche” a un joven vendedor que tenía hambre. Firmado: Dr. Howard Kelly.»

Con lágrimas de alegría, fue a la capilla del hospital y dijo: «Gracias, Dios mío, porque a través de un corazón agradecido se ha manifestado tu amor». Después comenzó a buscar por el hospital al doctor Kelly...

«Haz el bien y no mires a quien.»

J. M. Alimbau

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

El pelicà, figura de Jesús

Sobre el portal de la caritat, a la façana del Naixement, Gaudí hi posà dues figures que es relacionen entre sí: el pelicà i l'ou amb la corona. L'ou és símbol de la vida i, per tant, de la resurrecció de Jesús. (La tradició de l'ou de Pasqua, tan arrelada en els països de tradició ortodoxa, que també és a la base de les mones de Pasqua catalanes, es relaciona amb la resurrecció de Jesús).

El color daurat de l'ou indica que Jesús és de condició divina, i les lletres vermelles amb l'anagrama JHS pintades a l'ou assenyalen la seva mort martirial a la creu. La corona és símbol de la reialesa i del poder d'Aquell que ha vençut la mort i que viu pels segles dels segles.

Al seu costat, la figura del pelicà que alimenta els seus dos pollets indefensos és signe de la donació humil de Jesús a la creu: ell, com el pelicà que, segons una creença del món antic, s'obria el pit amb el bec per tal d'alimentar els pollets, dóna plenament la seva vida. Alhora, aquest pelicà és símbol de l'eucaristia —Jesús, pa de vida que es dóna com aliment—, i per això hi ha dos àngels que distribueixen el pa eucarístic: «Pie pelicane, Jesu Domine...»

Jordi Bonet/Armand Puig

(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

21. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Rm 4,20-25 / Sl: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Lc 12,13-21]. Santa Úrsula, vg. i mr. venerada a Colònia (s. x); sant Hilarió (s. III-IV), abat palestí; sant Caius o Gai (*Cayo*), soldat mr.

22. ■ Dimarts [Rm 5,12.15b.17-19.20b-21 / Sl 39 / Lc 12,35-38]. Sant Marc, bisbe de Jerusalem i mr.; santa Maria Salomé, mare dels apòstols Jaume i Joan.

23. ■ Dimecres (□ Urgell) [Rm 6,12-18 / Sl 123 / Lc 12,39-48]. Sant Joan de Capestrano (1386-1456), prev. franciscà, patró dels capellans castrens; sants Servand i Germà, mrs. a Cadis.

24. □ Dijous [Rm 6,19-23 / Sl 1 / Lc 12,49-53]. Sant Antoni-Maria Claret (Sallent 1807 - Fontfreda 1870), arquebisbe de Santiago de Cuba, fund. Missioners del Cor de Maria, a Vic (CMF, 1849), i Religioses de Maria Immaculada, a Cuba (IRMI, 1855); sant Martí, mr.

25. ■ Divendres [Rm 7,18-25a / Sl 118 / Lc 12,54-59]. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus. Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa).

26. ■ Dissabte [Rm 8,1-11 / Sl 23 / Lc 13,1-9]. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona.

27. ■ † Diumenge vinent, XXX de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Sir 35,15b-17.20-22a / Sl 32 / 2Tm 4,6-8.16-18 / Lc 18,9-14]. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

DIUMENGE XXIX DEL TEMPS DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 17,8-13)

En aquells dies, els amalequites anaren a Rafidim per atacar el poble d'Israel. Moisès digué a Josuè: «Recluta homes de guerra i demà al matí surt a combatre contra els amalequites. Jo m'estaré dret dalt el turó amb la vara de Déu a la mà». Josuè complí les ordres de Moisès i començà la batalla contra els amalequites. Moisès, Aharon i Hur pujaren dalt el turó. Mentre Moisès mantenia les mans alçades, guanyava Israel, però quan abaixava les mans per reposar, guanyaven els amalequites. A la fi les mans ja li pesaven massa per poder mantenir-les alçades. Llavors li acostaren una pedra, s'hi assegué, i Aharon i Hur, un a cada banda, li aguantaven les mans. Així pogué mantenir les mans immòbils fins a la posta del sol, i Josuè derrotà els amalequites i abaté els seus homes amb l'espasa.

▶ Salm responsorial (120)

R. *L'ajuda em vindrà del Senyor, que ha fet el cel i la terra.*

Alço els ulls a les muntanyes: / d'on em vindrà l'ajuda? / L'ajuda em vindrà del Senyor, / del Senyor que ha fet cel i terra. R.

Que no deixi relliscar el teu peu, / ni s'adormi el qui et guarda. / El guardià d'Israel mai no s'adorm, / sempre vigila. R.

És el Senyor qui et guarda, el Senyor t'empara / al teu costat mateix. / De dia el sol no et farà mal, / ni la lluna de nit. R.

El Senyor et guarda en tota desgràcia, / et guarda la vida. / El Senyor guarda tots els teus passos / ara i per tots els segles. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu

(2Tm 3,14-4,2)

Estimat, persevera en la doctrina que has après i has acceptat amb tota confiança, recordant qui són, els qui te l'han ensenyada; des de menut coneixes les Sagrades Escripures que tenen el poder de donar-te la saviesa que duu a la salvació a través de la fe en Jesucrist. Tota l'Escriptura és inspirada per Déu i és útil per a ensenyar, convèncer, corregir i educar en el bé, perquè l'home de Déu sigui madur, sempre a punt per a tota obra bona.

Davant de Déu i de Jesucrist, que ha de judicar els vius i els morts, i pensant en la seva manifestació i en el seu Regne, t'adverteixo formalment que proclamis la paraula de l'Evangelí: insisteix en tot moment, tant si és oportú com si no ho és, mira de convèncer la gent, reprèn, anima'ls, esperant amb tota paciència, com un mestre que sap ensenyar.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (Lc 18,1-8)

En aquell temps, Jesús deia als deixebles aquesta paràbola, per ensenyar que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança: «En una ciutat hi havia un jutge que desconeixia tot temor de Déu i tota consideració als homes. A la mateixa ciutat hi havia una viuda que l'anava a trobar sovint i li deia: «Feu-me justícia contra aquest home que pledeja contra mi». El jutge durant molts dies no n'hi feia cas, però a la fi pensà: «A mi no em diu res el temor de Déu ni la consideració als homes, però aquesta viuda és tan pesada que li hauré de fer justícia; si no, anirà venint aquí fins que no podré aguantar més.»

I el Senyor digué: «Fixeu-vos què diu aquest jutge sense entranyes. ¿I vosaltres creieu que Déu, ni que esperi pacientment, no farà justícia als seus elegits que li reclamen de nit i de dia? Us asseguro que els farà justícia molt aviat. Però quan el Fill de l'home vindrà, ¿creieu que trobarà fe a la terra?»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 17,8-13)

En aquellos días, Amalec vino y atacó a los israelitas en Rafidín. Moisés dijo a Josué: «Escoge unos cuantos hombres, haz una salida y ataca a Amalec. Mañana yo estaré en pie en la cima del monte, con el bastón maravilloso de Dios en la mano.»

Hizo Josué lo que le decía Moisés, y atacó a Amalec; mientras Moisés, Aarón y Jur subían a la cima del monte.

Mientras Moisés tenía en alto la mano, vencía Israel; mientras la tenía baja, vencía Amalec. Y, como le pesaban las manos, sus compañeros cogieron una piedra y se la pusieron debajo, para que se sentase; Aarón y Jur le sostenían los brazos, uno a cada lado. Así sostuvo en alto las manos hasta la puesta del sol. Josué derrotó a Amalec y a su tropa, a filo de espada.

▶ Salmo responsorial (120)

R. *El auxilio me viene del Señor, que hizo el cielo y la tierra.*

Levanto mis ojos a los montes: / ¿de dónde me vendrá el auxilio? / El auxilio me viene del Señor, / que hizo el cielo y la tierra. R.

No permitirá que resbale tu pie, / tu guardián no duerme; / no duerme ni reposa / el guardián de Israel. R.

El Señor te guarda a su sombra, / está a tu derecha; / de día el sol no te hará daño, / ni la luna de noche. R.

El Señor te guarda de todo mal, / él guarda tu alma; / el Señor guarda tus entradas y salidas, / ahora y por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo

(2Tm 3,14-4,2)

Querido hermano:

Permanece en lo que has aprendido y se te ha confiado, sabiendo de quién lo aprendiste y que desde niño conoces la sagrada Escritura; ella puede darte la sabiduría que, por la fe en Cristo Jesús, conduce a la salvación. Toda Escritura inspirada por Dios es también útil para enseñar, para reprender, para corregir, para educar en la virtud; así el hombre de Dios estará perfectamente equipado para toda obra buena.

Ante Dios y ante Cristo Jesús, que ha de juzgar a vivos y muertos, te conjuro por su venida en majestad: proclama la palabra, insiste a tiempo y a destiempo, reprende, reprocha, exhorta, con toda paciencia y deseo de instruir.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 18,1-8)

En aquel tiempo, Jesús, para explicar a sus discípulos cómo tenían que orar siempre sin desanimarse, les propuso esta paràbola:

«Había un juez en una ciudad que ni temía a Dios ni le importaban los hombres. En la misma ciudad había una viuda que solía ir a decirle: «Hazme justicia frente a mi adversario.» Por algún tiempo se negó, pero después se dijo: «Aunque ni temo a Dios ni me importan los hombres, como esta viuda me está fastidiando, le haré justicia, no vaya a acabar pegándome en la cara.»

Y el Señor añadió:

«Fijaos en lo que dice el juez injusto; pues Dios, ¿no hará justicia a sus elegidos que le gritan día y noche?; ¿o les dará largas? Os digo que les hará justicia sin tardar. Pero, cuando venga el Hijo del hombre, ¿encontrará esta fe en la tierra?»

La faç de Jesucrist. Fragment del retaule del Salvador, de Bernat Martorell (any 1449), sobre la conversa de Jesús amb la dona samaritana (Catedral de Barcelona)

«») Aquesta imatge parla

para corregir, para educar en la virtud; así el hombre de Dios estará perfectamente equipado para toda obra buena.

COMENTARI

Hem de pregar sempre

Avi Jesús ens ensenya que hem de pregar sempre, sense perdre mai l'esperança. I ens posa l'exemple d'aquella vídua pesada i insistent que és capaç de moure a actuar a favor seu fins i tot un jutge desconsiderat i sense entranyes! Si la insistència és capaç de moure el jutge inic, com més no mourà a actuar Déu, que és just.

L'experiència ens mostra, però, que la pregària no és sempre escoltada. I això provoca en molta gent una pèrdua de confiança en la pregària i en la seva necessitat. Fins i tot alguns acaben substituint la pregària per altres succedanis: la relaxació o la interiorització.

Jesús, però, no parla de pregària com a relaxació ni interiorització, sinó de demanar, cercar i trucar a la porta de Déu (cf. Lc 11,9). La pregària que ens ensenya Jesús tampoc no duu a la pau i el benestar psicològic, sinó que porta a complir la voluntat de Déu, a perdonar i a defugir el pecat i el mal. A més, Jesús ens ensenya que hem de demanar, fonamentalment, el do de l'Esperit Sant (cf. Lc 11,13) i la justícia (cf. evangelí d'avui). La pregària que ens ensenya Jesús és una pregària compromesa amb Déu i el món.

Jesús ens ensenya a pregar sempre, amb insistència i confiament. Ell mateix ens va donar exemple quan, a més de la pregària sinagoga del dissabte, es retirava sovint a pregar de matinada i, enmig de la se-

va relació amb els altres, elevava la seva veu al Pare per lloar-lo, donar-li gràcies o demanar-li la salut i la fe dels seus. Ell mateix, a Getsemaní i a la creu, es va lliurar a la pregària, amb tons confiats, però també dramàtics. La vida sencera de Jesús es va veure marcada per la pregària.

Així ho van entendre els primers cristians: «En tota ocasió acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu a Déu les vostres peticions acompanyades d'accions de gràcies» (Fl 4,6). La pregària cristiana brolla de la fe i fa créixer la fe. Per això Jesús ens demana: ¿Creieu que quan tornarà el Fill de l'home trobarà fe a la terra?

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

L'Administració Econòmica al servei de les parròquies. El departament d'Administració Econòmica del bisbat es va reunir amb representants dels consells parroquials d'economia el passat 25 de setembre, a Vilafranca del Penedès, per a la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, i el 26 de setembre, a la Casa de l'Església, per a la del Llobregat. Va ser una ocasió per a transmetre informacions referents a l'economia parroquial i la seva aplicació informàtica, al fons comú interdiocesà, i altres aspectes comptables, a fi que la gestió econòmica de les parròquies sigui més àgil i compti cada cop més amb el suport del bisbat.

Botiga «Aliments Solidaris», a Sant Boi del Llobregat. El passat 30 de setembre es va inaugurar a Sant Boi del Llobregat, aquesta botiga, amb la presència de Neus Munté, consellera de Benestar i Família de la Generalitat, Josep Oliva, delegat de Benestar de la Diputació de Barcelona i Jaume Bosch, alcalde de Sant Boi del Llobregat. La iniciativa ha nascut amb l'objectiu de dignificar i d'unificar l'entrega d'aliments que feien diferents entitats a la ciutat. *Aliments Solidaris* funciona com una botiga on tots els productes tenen uns punts assignats i tots els beneficiaris, en funció del nombre de membres de la família, tenen també assignats uns punts que poden bescanviar pels ali-

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada de delegats, amb accent vocacional. El passat dia 2 d'octubre va tenir lloc la trobada d'inici de curs dels delegats diocesans. Diferent d'altres vegades va ser el començament de la reunió, amb una reflexió sobre la cultura vocacional preparada pels membres d'aquesta delegació: el bisbe Agustí va exposar a tots els presents algunes indicacions i la delegació va aportar diversos materials de suport. A banda, un tema tractat amb interès va ser el de la preparació de la visita *ad limina* de 2014, plantejada pel bisbe Agustí com una ocasió per a fer valoració i reflexió dels 10 anys de vida de la diòcesi en cada àmbit pastoral.

ments bàsics. Les administracions i les entitats implicades remarquen la necessitat de treballar en xarxa amb iniciatives com aquesta.

Aplec de la Mare de Déu del Roser. El passat 6 d'octubre, el bisbe Agustí va participar a la 58a edició d'aquest aplec a l'ermita situada a Sant Climent de Llobregat, donat que, durant la Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Bruguers, no va poder visitar el lloc per causes meteorològiques.

A les 11 h va presidir l'eucaristia i a continuació el programa va prosseguir amb les sardanes, dinar popular i jocs de sobretaula.

VII Trobada diocesana de catequistes i animadors de joves. Les delegacions de catequesi i joventut van unir esforços un any més per reunir més de 200 persones, que treballen en la formació i acompanyament en la fe d'infants i joves. El programa conjunt va començar al pàrquing de la Casa de l'Església, amb la repre-

sentació de dos quadres de la Passió d'Esparreguera. A continuació, la projecció del documental «Jo crec», a l'auditori, molt valorat com a eina de transmissió de la fe. Amb l'eucaristia a la capella del Col·legi del Bon Salvador i un refrigeri de germanor, va concloure aquesta trobada. Una cinquantena de joves, però, la van continuar amb la Delegació de Joventut, amb el sopar, dinàmiques de reflexió sota la imatge de fer créixer la bona llavor que Jesús posa en nosaltres, temps de pregària amb la Paraula i esbarjo. Més informació a SantFeliuJove.

ACTIVITATS

3r Concurs de cartells dels Pessebristes de Sant Boi. Els Pessebristes de Sant Boi convoquen per

tercer any aquest concurs, que obtindrà com a resultat el cartell per a la 19a edició de «Fem el Pessebre!». Obert a tots els públics, els interessats han de presentar els seus treballs fins al 30 d'octubre, segons les bases consultables a www.pessebristes-santboi.org.

PUBLICACIONS I WEB

La Bíblia catalana interconfessional torna a néixer. Amb motiu de la celebració del 40è aniversari de l'Associació Bíblica Catalana s'ha creat un nou web on es podrà consultar la traducció interconfessional de la Bíblia en català, segons la versió de l'última edició, amb cercadors, notes, etc. Es pot consultar a www.bci.cat i www.labiblia.cat.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: la misión de anunciarla

Este año la jornada del *Domund* pone ante nuestros ojos una curiosa fórmula: fe + amor = misión. Su mensaje es sencillo y oportuno. El anuncio y propagación de la fe cristiana proviene de una fe que se vive con amor.

Después de lo que venimos meditando y compartiendo este año acerca de la fe, más de uno, al oír esta afirmación, podría formular algunas preguntas. Como, por ejemplo, esta: ¿acaso es posible creer sin amar, decir que se tiene fe sin vivir la caridad?

Hasta ahora tenemos claro que la fe y el amor no son dos virtudes o fuerzas paralelas, que se añaden o se suman una a otra, sino que se viven perfectamente unidas. Mejor dicho, el amor está ya en el acto de creer: es como una luz interna que despierta ojos y oídos en el corazón, una fuerza que mueve a la confianza, una disposición a entregarse a alguien que ha «seducido» con indicios y signos. Por otra parte, nadie que diga que ama, podrá negar que su amor incluye un acto de fe en la persona amada... En definitiva, la respuesta a la pregunta es clara: no se puede creer sin amar; parecería, pues, que en la fór-

mula del *Domund* los dos sumandos son lo mismo.

Pero, a pesar de todo, esta fórmula tiene razón y es oportuna. Al releer el mensaje del papa Francisco para la campaña de este año, descubrimos, una vez más, una preocupación constante de los dos últimos papas siempre que abordan la cuestión de la nueva evangelización. En este mensaje, citando a Benedicto XVI, recuerda que «el impulso misionero es una señal clara de la madurez de una comunidad cristiana» y que «la Iglesia auténticamente eucarística es una Iglesia misionera». Si los papas consideran que conviene decir esto, es porque de hecho hay una forma de vivir la fe que hace difícil o imposible la misión.

Lo que nos ha de preocupar es esa manera de vivir la fe cerrada, marcada únicamente por la preocupación del propio mundo, a veces constantemente problematizada, otras veces centrada en hallar tranquilidad, reducida a los propios pensamientos, temerosa, oculta, refugiada en un pequeño círculo de una intimidad, que podría ser personal o compartida en grupo... Es una ma-

nera de vivir la fe que no se expande, por más que se quiera anunciar, porque no puede contagiar entusiasmo.

La misión, toda forma de evangelización, sólo puede brotar del gozo por creer y del entusiasmo por transmitir esa fe. Es muy distinto de lo que llamamos proselitismo. Este únicamente busca ganar adeptos a la propia causa y no repara en medios para lograr su objetivo. Mientras que la evangelización y la misión contagian la alegría mediante un anuncio, una propuesta, que interpela la libertad del otro. La misión se alimenta, se mantiene viva y nace del amor.

—Porque creer en Cristo es amarle.

—Porque hablar de Cristo y anunciarlo es expansión de amor.

—Porque la misión es amar al otro como Cristo le ama.

Y el amor que Cristo profesa a toda criatura es como el resplandor de la verdad que, iluminando, da calor, gozo y fuerza para vivir.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat